

„Jah, tõešte, kui sefinnane wäggen ja
üpris wägga armolinne aitaja meiegi jures
saaks ollema, ei kardaks minna sebdagi
aastat. Küllab olleme mõnne tündre õsa
roheminne omma põllo peält sanud, kui
paljo teisi, agga mis sefiki saab ni mitmele?
ja näitisi kãega meie, piisofešte peäle. Agga
isä loi hiljofešte kãega emma selja peäle,
ja ütles: „Urta nutta, emmake. Sesam-
ma Tõsand, kes seford aitamas olli, se
woib ja saab meidki aitama. Ei olle Temma
kaddunud, Ta ellab alles, ja wallitseb taewas.
Ja Temma kã on, — kui pühha
kirri ütles — keif se melewald taewas ja
Ma peäl. Ei sa Temma meid ellades un-
nustama, sest Temma on mailma otsani
nende jures, kes on Ta ommad.“ Ja nüüd
hakkas sest armsast laulust: „Mis wae-
wab sinno süddant“, ja mis meie keif
tundsime — need kallid salmid laulma:

„Oh! jätta murred mahha,
Mis süddant waewawad,
Ning wõtwad wallo tehha,
Et wägga kurwaks saad.
So kohhus polle seäda
Need asjad ilma peäl,
Kül Jummalal' on teäda,
Mis kasuks tulles teäl.

Keif Temma holeks anna,
Sest keif Ta targast teeb,
Siis saad sa immeks panus,
Kui se keif korda lääs,
Mis Temma tootanud,
Ning targa nouga
Se, mis sind kurwastanud,
Woib pea kauta.“

Ollen need kallid salmikesed mittokord
kül laulnud, agga ei ial weel nisugguse
süddame: tundmisfega, kui seford; ja kei: